

Bilgiden Duyguya... Gerçek İman Yolculuğu

Gerçeği bilen herkes onu yaşamış sayılmaz; nassları ezberleyen herkes de imanın tatlılığını tatmış sayılmaz. Zihinde yer eden bilgi ile kalpte yer eden bilgi arasında, zeka ya da ezberin aşamayacağı, ancak samimiyet, tedebbür ve eylemin aşabileceği bir mesafe vardır.

Birçok insan, yaratıcının Allah olduğunu, rızık verenin O olduğunu ve O'nun her şeye kadir olduğunu biliyor; ancak bu anlamlar zihinlerde hapsolmuş bir halde kalmakta ve bilgi sınırlarını aşmamaktadır.

Nitekim hayat çalkantılı bir hale geldiğinde, sıkıntılar şiddetlendiğinde ya da yol karardığında, bu bilgiler sarsılmaktadır; çünkü bu bilgiler, henüz kalpte atan bir yakine (sarsılmaz bir imana) dönüşmemiştir.

İman basamaklarında yükselen bir mümin ise; bu hakikatleri sadece hafızasında taşımakla kalmaz; aksine onları vicdanında da taşır. Nitekim ona; إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ “**Şüphesiz Allah sabredenlerle beraberdir.**” [Enfal 46] denildiğinde, diliyle konuşmadan önce, kendisini Allah Subhanehu'nun korumasında hisseder. Allahu Teala'nın; أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ “**Allah kuluna kâfi değil midir?**” [Zümer 36] kavlini işittiğinde, nefsi sükûnet bulur, kalbi huzurla dolar ve yolun ürpertisi ondan uzaklaşır; çünkü işittiği ayet, onun için sadece tekrarladığı kelimeler değil, aksine yaşamış olduğu bir hayat haline gelmiştir.

Duygunun imanı hissetmesi aniden ortaya çıkmaz; aksine tıpkı güzel bir ağacın büyüdüğü gibi büyür. Nitekim doğru bilginin tohumuyla başlar, sonra tedebbür tohumu sular ve itaat de onu besler; ta ki kökleri kalbin derinliklerine uzanana kadar; böylece ne fitne rüzgârları onu söküp atabilir, ne de şehvet fırtınaları onu savurabilir.

Bu nedenle Kur'an-ı Kerim, bilgiler kitabı değildir; aksine insanı terbiye ve inşa eden bir kitaptır. Ayetler Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e peyderpey nazil oluyordu ki böylece her bir ayetle etkileşime giren ve onu bir ahlaka, bir duruşa, bir fedakârlığa ve bir sabra dönüştüren bir nesil inşa edebilsin. Sahabeler (Allah onlardan razı olsun), sadece ilim bakımından gelişmekle kalmadılar; imanları, manevi duyarlılıkları ve Yüce Allah'a olan yakınlıkları da giderek arttı; ta ki Kur'an, damarlarda kanın dolaştığı gibi hayatlarında akmaya başlayana kadar.

Bundan dolayı Peygamberimizin sireti, olayların bir kaydı olmaktan önce, duygular için bir okul olmuştur.

Dolayısıyla hicret; sadece bir mekândan başka bir mekâna geçiş değildir, aksine korkuya meydan okuyan bir yakindir (sarsılmaz bir imandır). Ayrıca Bedir Savaşı sadece askeri bir savaş değildir, aksine sayı ve teçhizatın azlığına rağmen Allah Azze ve Celle'nin galip kılacağına dair vaadine olan bir güvendir. Aynı şekilde Hendek Savaşı da yere bir çukur kazmak değildir; aksine bakışları sarsan ve yürekleri gırtlığa getiren kalpteki bir kararlılıktır.

Bir Müslüman, Allah'ın güzel isimlerini bildiği zaman imanının hakikatine ulaşamaz; aksine bunların hayatında etkilerini gördüğü zaman imanın hakikatine ulaşır; böylece şiddet anında kalbi Rahman'a bağlanır, kaza da Hakim olan Allah'a sığınır, bir kusur işlediğinde Kerîm olan Allah'a sığınır ve bir belaya düştüğünde ise O'nun adaletiyle huzur bulur.

İşte o zaman akide, ezberlenmiş lafızlardan atan bir hayata ve dağınık bilgilerden de fikri yönlendiren, davranışları belirleyen ve adımları sabit kılan kalıcı bir duyguya dönüşür.

İşte ümmetin ihtiyaç duyduğu terbiye budur: Yani ezber kültüründen duygu ve tat alma kültürüne, bilgilerin çokluğundan akidenin derinliğine ve dini bilmekten onu hayatta yaşamaya geçmektir.

Ümmet, İslam hakkında konuşanların çokluğu ile kalkınmaz; aksine onu kalkanıran, kalpleri İslam'la dolmuş erkekler ve kadınlardır; böylece İslam, düşüncelerini yönlendiren bir duygu, hayatı kendisiyle tarttıkları bir ölçü ve insanlar arasında yürüdükleri bir nur haline gelir.

Bu zamanda bu duygu dolu imana ne kadar da ihtiyacımız var; yani şartların değişmesiyle değişmeyen, ayartmalar karşısında zayıflamayan, sıkıntılar karşısında kırılmayan bir imana ne kadar da ihtiyacımız var; çünkü bu, hafızanın bilgilere bağlanması değil, aksine kalbin Rabbine olan bağıyla Allah'a bağlanmasıdır. Mümin bu mertebeye ulaştığında, Kur'an onun kalbinin baharı, ibadet onun huzur kaynağı ve İslam da hayatının bir parçası değil, tüm hayatı haline gelir.

Hak olan istihlafın/egemenliğin yolculuğu işte burada başlıyor; zira Allahu Teala, dinini sadece dilleriyle koruyan bir ümmeti egemen kılmaz; aksine imanı kalplerinde yeşeren, onunla birlikte hareket eden, onun için fedakârlıkta bulunan ve onun için sabreden bir ümmeti egemen kılar; böylece İslam, onun hayat bulduğu ruhu ve onu insanlara taşımaya devam ettiği risaleti haline gelir.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Munis Hamid – Irak